

Награда и казна – Лидија Радисављевић

TON PASSE

Волела сам те, филмски,
онако, француски, нецензурисано.
Пољупцима с укусом
малине, мирисом великог града.

Ја сам још увек на истом месту,
а где си и с ким си сада?

Ноћне сате поклањала дамски,
и умела да ћутим и слушам,
чекала и кад те нема,
кад заборавиш и да се јавиш.

Отишао си лако једном,
без жеље да се икад вратиш.

Трамваји су стали,
и кише другачије звуче,
песмама те дозивам себи,
мислим да никад нећеш схватити.

Оставио си у мени дете,
а за њим никад нећеш патити.

НАГРАДО И КАЗНО

Похабао си и ово мало
снаге и наде у мени.
Љубав убио у већ
убијеној жени.

Питам се: како ти није жао?
Свему сам навикла,
ал' само си ми тугу дао.

Успомене градила,
а пазила нисам са ким.
Сад се из живог блата,
сама, како умем, вадим.

Није фер — знам,
ал' шта имам од тог?
Питам: чему ми те наменио Бог?

Опет скупљам снаге
да дигнем тешка крила,
а ипак би се само
крај тебе ко феникс свила.

Не видиш? Не чујеш врисак?
Зар за мнош гледаш у празно?
Наградо и моја највећа казно.

ТИ СИ КРИВ

На теби је само презиме битно,
остала сам ти дужна један ручак,
неку кафу, и од емоција нешто ситно.

Буди поносан како сам теби
песме писала и француски те волела,
што сам те очима гутала,
телом покривала и умарала,
и за тобом себи душу кидала.

Ништа што би сад урадио
не би ми скинуло ни звезде,
а ни круну с главе,
живела сам за бајку са тобом,
а добила сам само тренутак славе.

Ништа тебе није остало, нимало.
Ни траг, ни парфем, ни позив.
Што остала је празнина, ти си крив.

О ПЕСНИКИЊИ

Лидија Радисављевић је рођена 12. јула 1986. године у Београду. Објављивала је у неколико зборника и часописа. Припрема своју прву збирку песама Живи и ради у Београду.